

 HARLEQUIN[®]

King

Susannah Erwin

Miljardär otsib
naist

Originaali tiitel:
Susannah Erwin
Wanted: Billionaire's Wife
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Susannah Erwin
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12373419
ISBN 978-9949-82-508-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Mõne aasta eest õhtustasin sõbraga, kes töötab ettevõtete värbajana. Tema ülesandeks on leida kandidaate ametitesse, kuhu on tavalisest raskem töötajaid leida. Kui ta kirjeldas üht oma viimastest tööülesannetest, lõi mu pea kohal pirn põlema: mis siis, kui värbaja peab töötaja asemel värbama abikaasa?

Nii sündis Luke Dallas. Äri on mäng, mida ta mängib, et võita. Kui tema töötajate tulevik ohtu satub, teeb ta kõik, et nende töökohad säiliks – ja ta on selle nimel valmis ka abielluma. Kui ta tutvub Danica Novakiga – juhtivtöötajate värbajaga, kes vajab hädasti sissetulekut –, on ta enda arvates leidnud täiusliku lahenduse. Naine leiab talle abikaasa. Sest kas abielu ei ole siis nagu äri – läbirääkimised kahe poole vahel, kes on ühisesse tulevikku investeerinud?

On vaid üks probleem: ta unustas oma kalkulatsioonis lisada armastuse.

Olen ülimalt elevil, et saan oma debüütromaani esitleda Harlequin Desire'i egiidi all. Mul oli seda raamatut kirjutades tohutult lõbus ja ma loodan, et Luke'i ja Danica lugu lahutab ka teie meelt!

Rõõmsaid lugemiselamusid!

Susannah

Jeffie, mebele, kes kinkis mulle õnneliku lõpu

Üks

Danica Novak ihkas pärast varahommikust marsruutlendu vaid kuuma dušši, jahedaid linu ja vähemalt kümnetunnist segamatut und. Selle asemel sai ta kadunud pagasi nõudevormi, taksojuhi, kes kükitas teel San Francisco lennujaamast Palo Alto kontorihoone juurde viimse kui punase tule taga, ja järjekordse nääkluse oma vanemate kindlustuskompaniiga venna raviarvete pärast. See oli kolmas inimene, kellega ta maandumisest saadik oli rääkinud, ja kell polnud Californias isegi veel üksteist.

„Ravi ei käi kindlustuse alla?“ küsis ta, telefon kõrva ja parema õla vahel ja käed otsimas kotist lahtisi rahatähti, millega taksoarvet maksta. Tema krediitkaart oli kasutu, nagu ta avastas, kui lennukis süüa osta püüdis. Ootamatu reis Rhode Islandile ja viimase minuti lennuhinnad olid ta säästnud nahka pannud. „Te ei saa kulude vähendamise osas läbi rääkida? Kohe üldse ei saa?“

Taksojuht vaatas teda tahavaatepeeglist, sõrmed rahutus rütmis rooli trummeldamas. Kui nende pilgud kohtusid, lülitas ta taksomeetri uuesti sisse. Danica naeratas talle, hambad ristas, ja tõstis nimetissõrme, paludes selle universaalse žestiga veel üht minutit, ning püüdes samal ajal leida endas jõudu hoida hää l tasakaalukana, et telefonikõne jätaks meeldiva vestluse mulje.

Ta sai juba teismelisena selgeks, airates isal keemilise puhastuse äri litsentse taotleda, et näotu bürokraatia peale vihastamine on harva tulemusrikas. „Jaa, mõistan, teile öeldi, et raviprotseduur on määratletud valikuliseks. Kas ma saaksin sellest teie ülemusega rääkida? Halloo?“ Ta jõllitas telefoni. Kõne oli katkenud. Või pandi toru lihtsalt hargile?

Äge tuututamine tõmbas ta tähelepanu uuesti taksojuhile. „Preili, te peate väljuma.“

„Üks hetk, palun?“ Ta pani telefoni käest, et tõhusamalt kotis sobrada. Hädaabi-kahekümnekas, mida ta alati kaasas kandis, pidi kusagil olema – ahhaa! Ta lisis selle teistele rahatähtedele ja pistis need taksojuhile pihku, lahkudes autost nii kiiresti kui vinüülistmed võimaldasid. Takso kihutas minema, esmaspäeva hilishommiku valgus peegeldumas poritiivadelt.

Ta sirutas kaela, pingul õlalihased hädakisa tõstmas, kui ta pead paremale ja vasakule keeras, ja avas kontorihoone klaasukse. Tundus, et viimati kasutas ta seda ust sajandi eest, kui oli keset päeva pakkima kihutanud, et koju erakorralisele visiidile sõita. Ta oli oma sünnipärasest igiliikurist venna Matti nägemisest liikumatuna haiglavoodis endiselt šokis.

Matt oli olnud üllatusbeebi, kes sündis pere rõõmuks kaheksa aastat pärast Danica sündi. Nüüd, keskkoolilõpetajana, oli ta tänu oma sportlikele võimetele pälvinud ülikoolide tähelepanu. Kuid kaks nädalat tagasi oli ootamatu kolmik-kokkupõrge jalgpalliväljakul kaasa toonud tugeva peapõrutuse, mõranenud reieluu ja seljaaju šoki.

Nüüd polnud enam ohtu, prognoositi täielikku paranemist, kuid arstid olid mures, sest ta ei reageerinud tavapärasele ravile nii hästi kui oleks võinud. Eksperimentaalne seljaajuravi, millest kindlustusfirma hetkel keeldus, oleks paranemist kiirendanud, kuid nad ei saa seda teada enne, kui leiavad viisi selle eest maksta. Ja Danica selle viisi leiab. Ta oli seda vanematele lubanud, ja ta polnud neid kunagi alt vedanud.

Kui ta sisse jõudis, sulges ta silmad ja lasi kuuldvale sügava ohke. Kontorihoonet jagas vaid neli ettevõtet ja fuajee oli suurema osa päevast tühi. Ta tervitas vaikust, lasi sel endast üle käia. Perepuhkus oli ametlikult läbi. Aeg oli moonduda töomesilaseks. Rinaldi Executive Searchi presentatsioon ettevõttele Ruby Hawk Technologies pidi toimuma kahe päeva pärast, ja see pidi olema täiuslik. Sellest sõltus tema ametikõrgendus, mis pidi tegema temast Johanna Rinaldi assistendi asemel otsingukonsultandi.

Ta haaras fuajee vastuvõtulaualt Silicon Valley Weekly tasuta numbri, lootes, et jõuab end tehnoloogia-tööstuse uuendustega kurssi viia, ja suundus mööda koridori Rinaldi kontori poole. Ajaleht oli internetistki kättesaadav, kuid trükiversiooni oli kõndides kergem lugeda. Universum oleks nagu otsustanud talle meelde tuletada, kui tähtsad järgnevad päevad on, sest esikaanelt vaatas vastu ettevõtte Ruby Hawk Technologies tegevjuht ja asutaja, kolmekümne kolme aastane Luke Dallas.

Nagu enamik inimesi Räniorus, oli Danica imetlusega ettevõtte tähelendu jälginud. Kuid kompanii juht pakkus talle erilist huvi. Ta oli ammu tähele pannud, et

tuuline Inglismaa nõmm näis Luke Dallasele paremini sobivat kui klaasist ja terasest California kontorihoone, kus mees koodi kirjutas. Tema jõulised, tahumatud näojooned sobisid hästi kuuldustega tema elutargast äritaktikast. Linnas, mis talus hästi ekstsentrilisi ja sihi-kindlaid imelapsi, paistis ta silma nõudliku käitumisega.

Danica seljast käis üle judin, kui ta mehe sinistesse, isegi esikaanefotol muljet avaldavatesse silmadesse vaatas. Peagi istub ta selle pilgu all. Kuu aega tagasi oli ta avastanud, et Ruby Hawk oli lepingu otsinguagentuuriga katkestanud. Ta teadis, et Johanna ja Luke olid ärikoolis käinud, ja seda informatsiooni kasutades oli ta organiseerinud kohtumise, et Ruby Hawkile oma teenust müüa. Luke pidi sellel kohtumisel osalema.

Päriselus ta ju ometi nii hurmav olla ei saanud? See peab olema fototrikk – võib-olla on asi valguses?

Perifeerne nägemine väljastas napilt hoiatussignaali. Ta oli kokku pörkamas väga laia ja lihaselise meherinnaga. Ta neelatas, vaadates hindavalt kena füüsis liibuva särgi all, heitis mehele kiire vabandava naeratuse ja suunas pilgu uuesti artiklile, otsides kotist kontoriukse võtit.

Kulus sekund, enne kui mehe nägu ta teadvusse jõudis. Ta tõstis pilgu ajalehelt ja jõllitas meest. Ta vaatas uuesti fotot. Ja meest. Tema suu tõmbus kuivaks ja süda hakkas kõrvus pekslema.

Luke Dallas seisis Rinaldi Executive Searchi ukse ees. Tema ise. Sada üheksakümmend kolm sentimeetrit, alates tumedatest lainelistest juustest ja lõpetades muljetavaldava suurusjärgu mokassiinkingadega.

Ta oli eksinud. Mees oli silmast silma kohtudes tõepoolest nii hurmav, isegi hurmavam. Kahedimensiooniline kuvand ei suutnud tabada tema hoiakust õhkuvat ohtu, varjatud pinget, mis ähvardas lahvutada vähimagi provotseerimise peale. Foto tõi esile tema näojoonte sümmeetria, kuid ei suutnud edasi anda näo sensuaalsust ja võimukust. See oli mees, kes sai, mida tahtis, hoolimata, kuidas. Naine lõi tema jõulist pilku ja tumenevat ilmet nähes värisema. Õhk tihenes, nagu oleks kaks ilmafronti kokku pörkamas, et moodustada kurjakuulutav kõuepilv.

Ta oli tormile ette jäänud.

See oleks pidanud olema võidukas päev. Luke Dallase lõualuud löid aga hoopis hammaste kokkusurumisest tuld. See oli uus tunne. Asjad olid alati tema kontrolli all olnud, olukorrast sõltumata.

Kuid nii oli see enne tänast hommikut. Enne kui argisest kohtumisest kauges kohvikus, uudishimulike pilkude alt eemal, et allkirjastada ettevõtte aktsiate müümise kokkuleppe memo, sai varitsus, mille organiseeris Irene Stavros koos oma isa Nestoriga. Luke nägi silme ees ikka vee punast tuld vilkumas.

Ta oli kohtumiselt, Nestori esitatud ultimaatum silme ees jooksmas, otse Johanna Rinaldi otsinguagentuuri sõitnud. Johanna oli ainus, kes suudaks ta nii lühikese ajaga Nestori ehitatud lõksust välja tõmmata.

Kus ta küll oli? Tema kabinet oli lukus ja koputusele ega telefonikõnedele ei vastanud keegi. Mehe kannatus oli katkemas, kui naine, keda ei huvitanud, kuhu ta

läheb, talle peaaegu otsa kõndis. Naine jõllitas teda nii suurte silmadega, et need ähvardasid terve ta näo enda alla võtta. Kuid need olid ilusad silmad. Suured ja rohelised. Mees võib neisse uppuda, kui ta ette ei vaata.

Siis pilgutab Luke silmi, katkestades ühenduse, ja viha lahvatas taas.

„Kas ma saan sind aidata?“ haukus ta, osalt sellepärast, et ta jäi võõra naise vahtimisega vahele, osalt sellepärast, et naine polnud Johanna, ja praegu oli Johanna ainus, keda ta näha tahtis.

„Sa oled Luke Dallas.“ Naise pilk hüples ajalehe ja Luke'i näo vahet. „Kuid meie kohtumine on alles kolmapäeval.“

„Sa töötad Johanna juures?“ Lõpuks ometi. Võib-olla saab sellest päevast veel asja, kui ta suudab päästa, mis päästa annab.

„Eee.“ Naise silmad olid endiselt suured, kui ta käe üle sassis hobusesaba libistas ning kohendas valget särki, mis näis olevat otse põrandalt selga pandud. Lõpuks ulatas ta tervituseks sama käe. „Jaa. Töötan küll. Olen Danica. Novak. Danica Novak.“

Mees surus pakutud kätt. Kui ta sellest kinni võttis, värisesid sõrmed, ja naine tõmbus eemale, nagu oleks ta Punamütsike, kes on vanaema maja ees kurja hundiga kohtunud. Põsesarnadele tõusis võluv puna.

„Tundub, et sa tead mu nime.“